

Dosarele Dresden #2

LUNA NEBUNĂ

de Jim Butcher

în traducerea Anei Veronica Mircea

Capitolul 1

N-am avut niciodată obiceiul să țin socoteala fazelor lunii. Prin urmare, când o femeie tânără s-a așezat în fața mea în cârciuma McAnally's și m-a rugat să-i spun tot ce știam despre ceva care ar fi putut s-o ucidă, habar n-aveam că ne aflam în ajunul unei nopți cu lună plină.

— Nu, am răspuns. Categorie nu.

Am împăturit bucata de hârtie cu simboluri mărunte desenate pe trei cercuri concentrice, apoi am împins-o pe tăblia lustruită a mesei din lemn de stejar.

Kim Delaney s-a încruntat la mine și și-a îndepărtat de pe frunte o șuviță de păr negru, lucios. Era o femeie înaltă, cu forme pline, genul de frumusețe apreciată pe vremuri, cu o minunată piele palidă și obraji rotunzi, obișnuiți cu zâmbetele. Dar în clipa aia nu zâmbea.

— Oh, haide, Harry, mi-a spus. Ești singurul vrăjitor profesionist practicant din Chicago și unicul om care mă poate ajuta. S-a aplecat către mine peste masă, privindu-mă cu insistență. Nu găsesc explicații pentru toate simbolurile. Și nimeni din cercurile locale nu le recunoaște. Nu ești doar singurul vrăjitor adevărat pe care-l cunosc, ci și singurul de care am auzit vreodată. Nu vreau decât să știu ce-nseamnă cele pe care nu le-am descifrat.

— Nu, am spus. Nu vrei să știi. E cel mai bine să uiți de cercul ăsta și să-ți îndrepti atenția spre altceva.

— Dar...

Din spatele barului, Mac mi-a atras atenția fluturându-și mâna către mine și a împins două farfurii cu mâncare aburindă pe suprafața lucioasă a barului uzat, din lemn de stejar. A adăugat două sticle din berea brună pregătită de el însuși, și am început să salivez.

Stomacul meu a scos un sunet jenant. Era aproape la fel de gol cum îmi era portofelul. În ziua aceea nu mi-aș fi permis să cinez dacă nu s-ar fi oferit Kim să facă ea cinste, cu condiția să-i vorbesc despre ceva anume în timpul mesei. O friptură însemna mai puțin decât mănânc de obicei seara, dar compania ei era plăcută și, într-un fel, îmi era ucenică. Știam că n-avea prea mulți bani, iar eu aveam și mai puțini.

Deși îmi chiorăia stomacul, nu m-am dus imediat să iau mâncarea. (La McAnally's nu există chelneri. După părerea lui Mac, dacă nu ești în stare să te ridici și să te servești singur, pentru tine nu e câtuși de puțin necesar să te afli acolo.) Pentru o clipă, mi-am rotit privirea prin încăperea, trecând în revistă combinația supărătoare dintre tavanul scund și ventilatoarele leneșe, cei treisprezece stâlpi din lemn sculptat și cele treisprezece ferestre, plus cele treisprezece mese așezate la întâmplare, ca să compenseze și să împrăștie efectele magice reziduale care-i

înconjoară uneori pe vrăjitorii înfomețați (și, implicit, iritați). McAnally's era un colț de paradis într-un oraș unde nimeni nu crede în magie. Acolo mâncau aproape toți vrăjitorii.

— Uite ce e, Harry, a insistat Kim. Nu folosesc asta pentru nimic serios, pe cuvântul meu. Nu vreau nici să invoc, nici să constrâng spirite. Interesul meu e pur academic. E ceva care mă sâcâie de o vreme.

S-a aplecat peste masă, și-a pus mâna peste a mea și m-a privit în față fără să mi se uite în ochi, un truc pe care nu-l stăpânesc prea mulți neprofesioniști. A zâmbit, făcând gropițe adânci în obraji.

Stomacul meu a chiorăit iarăși, zgomotos, și am aruncat o privire către mâncarea care mă aștepta la bar.

— Ești sigură? am întrebat-o.

— Jur pe ce-am mai sfânt.

M-am încruntat.

— Știu eu...

Ea m-a privit râzând.

— Ei, haide, Harry. Nu e cine știe ce. Uite, dacă nu vrei să-mi spui, nu contează. Fac oricum cinste cu cina. Știu că-n ultima vreme stai prost cu banii. Adică după povestea de astă-primăvară.

M-am încruntat, dar nu din cauza ei. Nu din vina lui Kim trecuse mai mult de o lună de când principalul beneficiar al serviciilor mele, Karrin Murphy, șefa Biroului de Investigații Speciale al Departamentului de Poliție din Chicago, nu mă mai sunase ca să-mi ceară consultații. Rolul de consultant special al IS era, de câțiva ani, principala mea sursă de venituri, dar, după zarva stărnită în primăvară de lupta dintre un practicant al magiei negre și o bandă de gangsteri pentru controlul traficului de droguri din oraș, colaborarea noastră se rărise din ce în ce mai mult – iar veniturile mi se subțiaseră în aceeași măsură.

Nu știam de ce nu mă mai chema Murphy atât de des. Aveam bănuielile mele, dar nu mi se ivise ocazia să le verific, discutând cu ea. Poate nu era vorba de nimic din tot ce făcusem. Poate intraseră toți monștrii în grevă. Da, vezi să nu.

Una peste alta, banii mi se împuținaseră simțitor. Mâncam supă cu tăieței de ceva cam prea multe săptămâni. Fripturile pregătite de Mac erau în partea opusă a sălii, dar le simțeam aroma paradisiacă. Stomacul mi s-a manifestat din nou, mârâindu-și ca în neolitic pofta nebună de carne friptă.

Numai că nu-mi puteam mânca porția fără să-i ofer lui Kim informațiile dorite. Mi se nântâmplase să-ncalc câte-o înțelegere, dar oameni nu-nșelasem niciodată – și categoric nu pe cineva care conta pe mine.

Uneori mă detest fiindcă am o conștiință, plus un simț al onoarei pe de-a-ntregul stupid.

— Bine, bine, am oftat. Aduc mâncarea și-ți spun pe urmă tot ce știu.

În obraji ei rotunzi s-au conturat din nou gropițe.

— Mulțumesc, Harry. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Da, da, am răspuns, și am pornit-o spre bar făcând slalom printre stâlpi, mese și tot restul.

În seara aceea, în local era mai multă lume ca de obicei și, cu toate că Mac nu se omora cu zâmbetele, ceva din înfățișarea lui spunea că afluența clienților avea darul să-l încânte. Mi-am înhățat farfuriile și sticlele cu o umbră de iritare. E greu să te bucore prosperitatea unui prieten când simți că de afacerile tale o să se-aleagă praful.

Am luat cele două porții, friptură cu cartofi și fasole verde, m-am întors la masă și m-am așezat iarăși, punându-i lui Kim farfuria ei în față. O vreme n-am făcut altceva decât să mâncăm, eu într-o tăcere ursuză și ea cu multă poftă.

— Ei, a zis, în cele din urmă. Ce-mi poți spune despre asta?

Mi-a arătat hârtia cu furculița.

Mi-am înghițit îmbucătura, am sorbit din berea savuroasă și am luat din nou schița.

— Bine. E o figură care ține de Înalta Magie. De fapt sunt trei, una în interiorul alteia, ca pereții din mai multe straturi. Ți-aduci aminte ce ți-am spus despre cercurile magice?

Kim a dat din cap.

— Țin ceva în afara sau înăuntrul lor. Cele mai multe au efect asupra energiilor magice și a creaturilor din Niciodatănicicând, dar muritorii le pot traversa și le pot întrerupe.

— Corect, am spus. Ți-a fost rolul cercului din exterior. E o barieră care oprește spiritele și forțele magice. Simbolurile de aici, de aici și de aici au rolul cheie.

I-am arătat semnele întortocheate despre care vorbeam.

Ea a dat iarăși din cap, nerăbdătoare.

— Am înțeles ce-i cu primul. Al doilea pentru ce e?

— Al doilea e o vrajă care împiedică trecerea trupurilor *muritoare*. N-are niciun efect dacă nu folosești decât cercul de simboluri. Mai trebuie și niște pietre, sau nestemate, sau altceva care se plasează între desene.

Am luat înc-o bucățică de friptură.

Kim a privit hârtia încruntându-se, apoi s-a uitat la mine, la fel de încruntată.

— Și pe urmă ce poate face?

— E un zid invizibil, am lămurit-o. Ca de cărămidă. Spiritele și magia pot trece prin el, dar nu și ceea ce e din carne muritoare. Nu-l străbat nici pietrele aruncate-n el, nici gloanțele, nici orice altceva de natură materială.

— Înțeleg, a spus, incitată. Un soi de câmp de forță.

Am dat din cap.

— Cam așa ceva.

Ea s-a îmbujorat, entuziasmată.

— *Știam eu*. Și ultimul?

M-am uitat la cercul interior cu ochi îngustați, încruntându-mă.

— O aberație.

— Cum adică?

— Adică nu e decât o aiureală. Nu folosește la nimic. Ești sigură că l-ai copiat corect?

Kim s-a încruntat la rândul ei, cu gura strâmbându-i-se.

— Sunt sigură, cât se poate de sigură. Am fost foarte atentă.

I-am studiat o clipă fața.

— Dacă eu nu interpretez greșit simbolurile, e un al treilea zid. Construit ca să oprească tot ce e, în același timp, duh și trup din carne. Nici muritor, nici spirit, ci ceva aflat la hotarul dintre ele.

I s-a încrețit fruntea.

— Ce creaturi sunt așa?

Am ridicat din umeri.

— Nici una, am răspuns și, oficial, era adevărat.

Consiliul Alb al vrăjitorilor interzicea discuțiile despre demoni care puteau fi chemați pe Pământ ca spirite în stare să se încarneze. De obicei, cercul antispirite putea opri cei mai puternici demoni sau Creaturi Bătrâne de pe marginile tărâmului Niciodatănicicând. Însă al treilea cerc era construit ca barieră pentru monștrii capabili să treacă de celelalte cercuri. Pentru semizeii și arhanghelii demonici.

Kim nu m-a crezut.

— Nu văd de ce-ar construi cineva un cerc ca opreliște pentru creaturi inexistente, Harry. Am ridicat din umeri încă o dată.

— Oamenii nu fac întotdeauna numai și numai lucruri rezonabile, raționale. Așa sunt ei. M-a privit rostogolindu-și ochii.

— Ei, haide, Harry. Nu-s copil. Nu e nevoie să mă protejezi.

— Nu e nevoie nici să știi ce fel de creaturi oprește al treilea cerc, i-am răspuns. Nici nu-ți dorești să știi. Crede-mă.

S-a uitat urât la mine pentru câteva clipe lungi, apoi a sorbit din bere și a ridicat din umeri.

— Bine. Cercurile trebuie să fie activate, nu? Există ceva de genul unui comutator pentru lumină, nu?

— Ceva de genul ăsta. Bineînțeles.

— Și cum îl activezi?

Am fixat-o cu privirea vreme îndelungată.

— Harry? a insistat ea.

— Nici asta nu trebuie să știi. Nu știu ce-ai de gând, Kim, dar las-o baltă. Uită. Pleacă înainte de a avea de suferit.

— Harry, nu sunt...

— Nu te osteni să mă convingi, i-am spus. Stai pe-o cușca pentru tigri, Kim. Mi-am subliniat cuvintele bătând cu degetul în hârtie. Și nu e nevoie să aflu răspunsul dacă n-ai de gând să-nchizi un tigru înăuntru.

I-au scânteiat ochii și și-a înălțat bărbia.

— Crezi că nu sunt destul de puternică.

— Aici nu-i vorba de putere, i-am răspuns. N-ai antrenament. Îți lipsesc cunoștințele necesare. De la un elev de școală primară nu te-aștepti să priceapă calcule care se fac la facultate. În situația asta te aflu. M-am aplecat spre ea. Kim, încă nu știi tot ce trebuie ca să te joci cu așa ceva. Și chiar dacă ai ști, chiar dacă ți-ai fi încheiat pregătirea ca vrăjitoare, tot te-aș sfătui să renunți. Când încerci astfel de lucruri, cea mai mică eroare poate nenoroci o grămadă de oameni.

— E treaba mea dacă vreau să-ncerc sau nu! Kim avea ochii învăpăiați de furie. N-ai dreptul să hotărăști în locul meu.

— Nu, i-am răspuns, dar sunt dator să te ajut să iei decizia corectă.

Mi-am răsucit hârtia pe degete, am mototolit-o în pumn și am aruncat-o pe podea. Ea și-a nfipt furculița în friptură, violent, cu răutate.

— Ei, Kim, am spus, nu trebuie decât să ai răbdare. Când o să fii ceva mai vârstnică și-o să aduni mai multă experiență...

— Tu n-ai cu prea mulți ani mai mult decât mine, m-a-ntrerupt ea.

M-am foit pe scaun, stânjenit.

— Eu m-am antrenat foarte mult. Am început din copilărie.

Priceperea mea vrăjitorească, excesivă pentru cineva de vârsta și cu pregătirea mea, era un subiect pe care nu voiam să-l atac. Așa că am încercat să schimb vorba.

— Cum merge strângerea fondurilor în toamna asta?

— Nu merge, mi-a răspuns ea. S-a lăsat pe spătarul scaunului, plictisită. M-am săturat să-ncerc să storc bani de la oameni ca să salvez planeta pe care o otrăvesc ei sau animalele pe care le omoară. M-am săturat să scriu scrisori și să iau parte la marșuri ca să susțin cauze în care nu mai crede nimeni. S-a frecat la ochii. Pur și simplu am obosit.

— Ei, Kim. Încearcă să te odihnești. Și te rog, te rog insistent să nu te joci cu cercul ăla. Promite-mi.

Ea și-a aruncat șervetul, a pus pe masă câteva bancnote și s-a ridicat.

— Poftă bună, Harry. Și mulțumesc pentru nimic.

M-am ridicat și eu.

— Kim, stai o clipă.

Nu m-a luat în seamă. A pornit-o spre ușă, bătoasă, cu fusta și cu părul lung unduindu-i la unison. Avea o înfățișare impresionantă, statuară. Și o simțeam clocotind de furie. Unul dintre ventilatoarele din tavan s-a clătinat și a fumegat când a trecut pe sub el, apoi s-a oprit. Ea a urcat în grabă cele câteva trepte din fața ușii și a ieșit lăsând-o să i se trântescă în urmă. Toată lumea a privit-o plecând, apoi toate capetele s-au întors spre mine, și am înțeles că făceau tot felul de presupuneri.

M-am așezat din nou, frustrat. La naiba. Kim se număra printre oamenii care-mi fuseseră elevi în dificila perioadă când își descoperiseră talentele vrăjitoarești înnăscute. Mă simțeam oribil fiindcă refuzasem să-i ofer niște informații, dar se jucase cu focul. N-o puteam încuraja să continue. Eram dator s-o ajut să se apere de astfel de lucruri atâta vreme cât încă nu dobândise destul de multe cunoștințe ca să-și dea seama cât de periculoase erau.

Ca să nu mai vorbesc de părerea Consiliului Alb despre cineva care nu făcea parte din tagma vrăjitorilor, dar începea să se joace cu cercuri invocatoare de importanță majoră. Când era vorba de așa ceva, nu accepta niciun risc. Lua imediat măsuri drastice, fără să se sinchisească de viețile și de siguranța oamenilor.

Făcusem ceea ce trebuia. Să nu dau acel gen de informații pe mâna lui Kim era decizia corectă. O ferisem de un pericol pe care nu-l vedea în întregime, pur și simplu nu putea să-l vadă.

Făcusem ceea ce trebuia – deși fusese convinsă că aveam să-i ofer răspunsurile dorite, așa cum se întâmplase în trecut, când o învățasem să-și țină sub control modestele talente vrăjitoarești. Deși se bazase pe mine ca să-i dezvălui ce voia să afle, ca s-o călăuzesc în întuneric.

Făcusem ceea ce trebuia.

La naiba.

Aveam un nod în stomac. Nu mai voiam nicio îmbucătură din mâncarea delicioasă pregătită de Mac, fie ea friptură sau nu. Simțeam că n-o merit.

Când s-a deschis din nou ușa sorbeam din bere, cufundat în gânduri negre. N-am dat atenție, eram prea ocupat să meditez, după cum se știe că stă în obiceiul vrăjitorilor de pretutindeni. Și peste mine a căzut apoi o umbră.

— Ești bosumflat, a spus Murphy.

S-a aplecat, absentă, a luat foaia făcută ghemotoc pe care o aruncasem mai devreme și și-a îndesat-o în buzunar; detesta dezordinea, nu-i plăcea să vadă hârtii pe podea.

— Nu e în stilul tău, Harry.

M-am uitat la ea. Și n-a fost nevoie să-mi ridic prea mult privirea. Karrin Murphy n-avea decât un metru cincizeci și cinci. Își scurtase cu mult părul blond auriu, pe care-l purta înainte până la umeri și care acum era ceva mai lung în față decât la spate. Avea o înfățișare oarecum obraznică și extrem de fermecătoare, cu ochii ei albaștri și cu nasul în vânt. Se îmbrăcase ținând cont de vreme, în haine lejere: jeanși negri, cămașă de flanel, bocanci, jachetă de pădurar. Avea insigna prinsă de centură.

Pentru o femeie în toată firea, deținătoare a centurii negre aikido și a mai multor premii la concursurile de tir organizate de Departamentul de Poliție din Chicago, Murphy era foarte dulce. Profesioniștii în adevăratul sens al cuvântului, se străduise și reușise să ajungă, prin propriile puteri, la gradul de locotenent. Pe traseu își făcuse dușmani și unul dintre aceștia avusese grijă să fie numită, la scurt timp după avansare, la conducerea echipei de Investigații Speciale.

- Salut, Murphy, i-am răspuns. Nu te-am mai văzut de mult.
Am încercat să-mi păstrez vocea egală, dar sunt sigur că a simțit furia pe care n-o cercam să mi-o ascund.
- Uite ce e, Harry...
- Ai citit editorialul din *Tribune*? Ăla care te critică pentru că irosești banii publici ca să angajezi un medium șarlatan, pe nume Harry Dresden? Presupun că nu ți-a scăpat, fiindcă de când a apărut n-am mai auzit de tine.
- Și-a trecut un deget peste șaua nasului.
- N-am timp pentru așa ceva.
- I-am ignorat replica.
- Nu te condamn. Vreau să zic că-n Chicago nu-s prea mulți contribuabili cumsecade dispuși să creadă că există magie și vrăjitori. Firește, nu-s nici prea mulți cei care au văzut tot ce-am văzut noi doi. Știi tu. Pe vremea când lucram împreună. Sau când îți salvam viața.
- M-a privit îngustându-și ochii.
- Am nevoie de tine. Ne confruntăm c-o situație gravă.
- Ai nevoie de mine? N-am mai schimbat nicio vorbă de mai bine de-o lună și acum, brusc, îți sunt necesar? Am birou, și telefon, și tot tacâmul, locotenente. Mă poți găsi și fără să dai buzna peste mine la cină.
- O să-i spun criminalului să opereze data viitoare în timpul programului tău de lucru, a zis Murphy. Dar trebuie să m-ajuti să-l găsesc.
- Mi-am îndreptat spatele, încruntându-mă.
- A avut loc o crimă? Ceva legat de domeniul meu?
- Mi-a zâmbit scurt, cu asprime.
- Sper că n-ai nicio treabă mai importantă.
- Am simțit cum mi se crispa falca.
- Nu, sunt disponibil.
- M-am ridicat în picioare.
- Bun, a spus ea, luând-o spre ușă. Mergem?